
Cyborg universe zero zero one: CU-001

Voorwoord: soort van...

Onderstaand verhaal is het eerste voltooide verhaal dat ik geschreven heb zonder externe invloed (als in: dit was op eigen initiatief voor niet veel meer dan de lol een eigen verhaal te scheppen). Ik ben er ergens begin 2005 aan begonnen, dus ik vermoed dat het redelijk saai begon te worden op school en ik iets anders te doen zocht. Gezien mijn boekenrek toentertijd nog niet zo uitgebreid was, en ik een groot gedeelte van de bieb ook al gelezen had, moet ik waarschijnlijk iets gehad hebben van 'waarom zou ik niet mijn eigen verhaal beginnen?'

Het verhaal is vast en zeker begonnen met de Borg in gedachten, want sinds ik die heb gezien ergens in mijn basisschool periode ben ik er niet meer vanaf gekomen. In Star Trek: The Next Generation zijn ze nog redelijk dreigend en niet te stoppen, en First Contact blijft natuurlijk ook één van mijn meest favoriete films. Maar in Voyager beginnen de Borg een beetje kanonnenvoer te worden en dat doet behoorlijk afbreuk aan hun imago van Kwaadaardig Ras (ze verworden een beetje tot slecht gegrimeerde clowns). Dus daar wilde ik waarschijnlijk wat aan doen door mijn eigen Cybernetische Ras te verzinnen, en wat van het oorspronkelijke Borg gevoel terug te krijgen.

Voor de lezer heb ik eigenlijk slechts een enkel verzoek: vertel me je mening, liefst zo uitgebreid mogelijk! Dit schrijven is niet veel meer dan een hobby voor me, dus het is niet echt gemaakt met een publiek in gedachten. Maar goed, alle meningen zijn welkom, en verbetering is niet mogelijk zonder feedback. Houd wel in gedachten dat het verhaaltje uit 2005 stamt...

De auteur, René Boon
(Bereikbaar op rene.boon@hotmail.com)

PS: er zitten een paar fundamentele plot'fouten' in, zoals het feit dat een exploderend ruimteschip zomaar aan de kant geschoven wordt. Deze weet ik, dus daar hoeft niet zo veel meer over gezegd te worden.

Cyborg Revolution

“Attentie, alle passagiers dienen zich te begeven naar hun toegewezen ruimteveer. Ik herhaal, alle passagiers dienen zich te begeven naar hun toegewezen ruimteveer.” De omroeper valt stil.

De ruimtehaven wordt overspoeld door vluchtelingen. Allemaal zijn ze op weg naar de vloot die momenteel nog in omloop draait rond de aarde. De vloot is alles wat de mensheid nog aan redmiddelen rest. Oorspronkelijk bedoeld als expeditie, is het nu de enigste redding van het menselijke ras en haar wezen. De huidige crisis is zo omvattend dat de mens op zoek moet gaan naar een nieuwe planeet, een nieuw thuis. En deze groep vluchtelingen, zorgvuldig geselecteerd, mag als enigste mee. De grondvesten voor een nieuwe mensheid, en haar redding.

De cyborg-crisis was begonnen als een prestigieus onderzoeksproject van de Associated Cybernetics Corporation. Cyborgs werden al grootschalig ingezet, waarbij het dan vooral ging om gehandicapte mensen die nu een mechanische vervanging van geamputeerde of verlamde ledematen kregen. Zo konden zij hun leven weer oppakken. Desalnietemin werden ze nog niet helemaal geaccepteerd.

Het project van ACCorp omvatte echter een veel moeilijker aspect van cybernetica: de koppeling van software aan de menselijke geest. Dit was echter een hele controversiële gedachte. Ook al was het gelukt om mechanische ledematen aan te sluiten op het zenuwstelsel, eigenlijk was het niet meer dan gewone zenuwbanen die de impulsen voort geleidden. Er kwam maar weinig software bij kijken.

Tot dan toe was dus niet alleen de benodigde technologie niet voorhanden, maar er was ook enorm veel protest vanuit de samenleving. En de tegenstanders hadden een sterk punt. Op deze manier kon de geest van de cyborg in kwestie gemanipuleerd worden, en wie wist wat er dan zou gebeuren. De zoektocht naar de supersoldaat had al eerder vreselijke gevolgen gehad. Dat niet alleen, men was ook bang dat de persoonlijke inbreng, de geest, van de betreffende cyborg compleet vernietigd werd.

ACCorp besloot toen in het geheim het onderzoek op te starten, op zoek naar succes en macht. Na jaren, zelfs decennia van intensief onderzoek, leek het eindelijk erop dat ze een doorbraak hadden. Voor het eerst in de geschiedenis van de mens wisten ze programmatuur te koppelen aan de menselijke geest. Maar op een gegeven moment ging het fout. Goed fout.

Met een donderend geraas stort de voorgevel van de ruimtehaven in. Mensen vluchten in paniek weg voor de brokstukken en het voertuig dat net de gevel heeft geramd. Jake Marcks, de vlootdirecteur, kijkt geërgerd om: hij heeft geen tijd voor geintjes. Als vlootdirecteur is hij verantwoordelijk voor het welzijn van de vluchtelingen en alles daaromheen.

Het gevaarte, een militair voertuig, komt gevaarlijk dicht bij de trappen tot stilstand en halsoverkop springt er iemand uit.

Domme militairen, geen gevoel voor stijl.

Marcks is niet vol lof over de landmacht. Hij wil zich weer bezighouden met het regelen van de inscheping, maar de uitgestapte persoon heeft haast om bij de vlootdirecteur te geraken. De man schreeuwt naar Marcks, iets van “evacuatie” en “geen hulp meer”.

Met gefronste wenkbrauwen draait Marcks zich om. Deze woorden zijn hier onheilboden. De man die komt aanstormen is zijn assistent Alsdén. Marcks ziet dat zijn assistent duidelijk haast heeft. “Alsdén, vanwaar deze haast?” vraagt hij. “Wat is zo belangrijk dat je deze paniek moet veroorzaken?”

“Meneer,” hijgt Alsdén. Hij is buiten adem van de spurt over de trappen. “De cyborgs hebben onze plannen door, we moeten onmiddellijk vertrekken! Onmiddellijke evacuatie is het advies van de wereldleiders.”

“Kalmeer luitenant, rustig aan.” Dit is slecht nieuws, want een moeilijke beslissing heeft altijd vervelende vragen naderhand. “Welke informatie hebben ze precies in handen gekregen? Weten ze waar we ons bevinden, ons doel? Weten ze het of is het een vermoeden?” Marcks *moet* feiten kennen om te kunnen reageren.

Langzaam, aarzelend, knikt Alsdén. “Ze weten het.” Zegt hij zacht. Als hij na een tijdje weer zijn moed bij elkaar heeft en op adem is, komt hij met meer feiten. “De cyborgs lagen in een hinderlaag, net buiten de stad. Ze hebben een groep mensen van ons overvallen. Er schijnt heftig gevochten te zijn, maar van doden is niets bekend. Waarschijnlijk zijn ze gevangen genomen en afgevoerd. We weten niet zeker waarheen, maar...” Een ondertoon van angst klinkt door in die laatste zin.

Marcks knikt begripvol en sluit zijn ogen. Dit was niet verwacht. Maar het verklaart wel de haast van Alsdén. “Arme jongens. We kunnen nu niets meer voor ze doen, zelfs al hadden we de tijd ervoor. Verduivelde machines. Mensen oogsten om, om...” Het idee alleen al is afschrikwekkend genoeg. “De dood zou genadiger geweest zijn voor ze.”

Alsdén kreunt. “Wat is mis?” vraagt Marcks. De wanhopige blik van zijn assistent maakt hem zeer ongerust. “Is er iets aan de hand? Iets belangrijks?”

Het gezicht van een ter dood veroordeelde kan moeilijk afschrikwekkender zijn dan het verwrongen gelaat van luitenant Alsdén. “Meneer ... uw dochter,” probeert hij wanhopig, maar zijn stem laat het afweten

“Ze ... ze zat bij die groep.”

Marcks voelt plotseling een ijskoud gevoel zijn keel dichtknijpen.

Wat er precies fout ging weet niemand. Op de cyborgs na dan.

De eerste tests met zo'n programmeerbare cyborg waren veelbelovend: de precisie van software met de

aanpassingsmogelijkheden van de menselijke geest. De wetenschappers konden de cyborgs werkelijk alles leren: van koken tot chirurgie, en van kaartspelen tot oorlogssimulaties. Ze hoefden het maar te uploaden naar het programma van de cyborg.

Euforisch van hun succes besloten ze stap verder te doen. Een zeer gewaagd experiment werd het. Ze wilden de efficiëntie van de cyborgs verbeteren door ze allemaal te verbinden waren met hetzelfde kernprogramma, het mainframe.

Dit moet het lot te ver gegaan zijn. De volgende informatie is een theorie van vooraanstaande geleerden en de beetje data van de centrale computer uit het geheime laboratorium.

De cyborg prototypes gaven blijk van grenzeloze efficiëntie en coördinatie. Maar op een gegeven moment sloegen ze door en betrokken de wetenschappers zelf in hun eigen project. Iedereen in het complex werd, dankzij datatransfers en opgenomen kennis van de benodigde chirurgie, omgevormd tot cyborg. Gedreven door de menselijke wil om te overheersen of slechts om de gehele mensheid te verbeteren zijn ze begonnen met hun campagne die resulteerde in de huidige oorlog.

Ezri Marcks had voor haar leven gevochten. Het konvooi waar ze mee reisde, was net even buiten de stad gestuit op een groepje cyborgs. Bewust van het gevaar dat de cyborgs vormden, probeerden ze de groep te ontwijken. Op de een of andere manier was dat mislukt en hadden de cyborgs hen opgemerkt. Opeens waren er overal van die cybernetische griezels die snel en effectief alle transporten buiten bedrijf stelden. Ezri herinnert zich nog van het vrachttransport gesprongen te zijn om dekking te zoeken. Ze had de rest van haar reisgenoten, haar vrienden, bij bosjes zien vallen. Terwijl ze de energiecellen van haar pistolen leegschoot bleven er maar cyborgs opduiken, en dat ze nog met kapotte cyborgarmen zwaaide om die robots maar buiten gevecht te stellen.

Ze schrikt wakker. Ze was geraakt, in haar zij! Ze had daar een scherpe steek gevoeld. Dat dit het einde betekende. Ze had haar energie voelen wegebben. En tenslotte herinnert ze nog dat ze, terwijl ze op haar knieën zank, dacht: "Wat zal papa me missen." Haar laatste heldere gedachte.

Geen bloed! Met een schok realiseert ze zich dat ze nergens bloed heeft gezien, niet bij zichzelf, noch bij anderen. Dan kan ze dus moeilijk doodgeschoten zijn. Paniekerig en verward probeert ze te bedenken waar ze dan nu kan zijn, maar haar gedachten zijn als een dikke mist. Gedesoriënteerd probeert ze op te staan, maar haar ledematen voelen loodzwaar aan. Ze krijgt haar arm maar enkele centimeters omhoog.

Een ijselijke gil weerklinkt, die het bloed in haar aderen doet stollen. Ezri blijft doodstil liggen, ook al giert de adrenaline nu door haar lichaam.

Die gil, denkt ze. *Pure angst, wat kan iemand zo laten gillen?* Onwillekeurig moet ze huiveren. *Doodsangst!*

Het vreemde gevoel in haar buik wordt langzaam sterker, terwijl ze merkt dat ze haar armen weer enigszins kan bewegen. Ze hoort nu nog slechts elektronische en mechanische geluiden, plus nog iets van ... gezaag? De stilte lijkt oorverdovend.

Ze probeert rond te kijken, maar ze merkt dat er iets aan haar achterhoofd is bevestigd. Haar maag maakt een salto. Ze is nu echt ongerust.

Met een groeiend gevoel van angst, brengt ze voorzichtig haar arm naar haar hoofd. Als ze tussen een aantal kabels en slangetjes moet wroeten, bereikt haar angst een hoogtepunt. Elk draadje en slangetje dat ze moet opzij duwen, vervult haar met een groeiend gevoel van gevaar.

Ze bereikt haar voorhoofd. Haar haar is afgeschoren, weg! Langzaam brengt ze haar vingers naar haar achterhoofd. Wanneer ze metaal voelt, met nog meer slangetjes en draadjes bevestigd aan haar hoofd, breekt er iets in haar.

Ze spert haar ogen wijd open.

De betekenis van die ene kreet is glashelder voor haar.

Een cyborg creëren is een delicaat proces, dat met alleen de uiterste precisie en de meest geavanceerde middelen kan worden uitgevoerd. Dat stelt de cyborgs relatief eenvoudig in staat hun eigen soort "voort te planten".

De cybernetische Homo sapiens is een hybride vorm (zeg maar samensmelting) van een robot met een mens. Meestal worden bij de mens bepaalde geamputeerde of slecht functionerende lichaamsdelen vervangen door elektronische/mechanische onderdelen. Dit stelt hen in staat weer goed te functioneren in het leven dat zij willen voeren.

De ACCorp cyborgs gebruiken deze techniek echter om de mens te verbeteren, om de efficiëntie te verbeteren, zowel van de mens als van hun gemeenschap zelf. Goed functionerende weefsels en organen worden vervangen door efficiëntere en kleinere cybernetische tegenhangers. De normale fysieke verschijning van een mens wordt hierdoor een met apparaatjes en draden op het hele lichaam, en soms een complete metamorfose.

De ACCorp cyborgs onderscheiden zich echter in hun gedeelde bewustzijn en koppeling aan het kernprogramma, het mainframe. Alle hersenen zijn met elkaar 'gelinkt' via minuscule zendertjes en ontvangertjes. Het overkoepelende mainframe zorgt voor de coördinatie en taakverdeling van alle gedachten en taken. Meestal gaat dat ten koste van de individualiteit. Voor mensen staat dat gelijk aan het verlies van hun ziel, en erger dan dood.

Geen wonder dat tijdens de crisis er conflicten uitbraken, die ervoor zorgden dat het mainframe besliste tot overname van de gehele menselijke wereld.

Hoog in omloop, aan boord van de commandomodule, overdenkt Marcks zijn taak als vlootdirecteur. Het verlies van zijn dochter drukt nog steeds zwaar op hem, en achtervolgt hem in al zijn beslissingen. Zo ook in zijn verantwoordelijkheid voor elke deelnemer aan de expeditie. Nu de cyborgs van hen weten, zou hij eigenlijk zo

snel mogelijk moeten vertrekken. Maar daarmee brengt hij familieleden van de achterblijvers in dezelfde positie als hem nu. Met de mogelijkheid dat hun zoon of dochter .. omgevormd wordt... tot zo'n... *ding*.

Zijn lip trilt. Normaal is hij beheerst, maar de waarschijnlijkheid dat zijn dochter Ezri nu misschien daar beneden *meehelpt* in het om zeep helpen van de mens. Daar doet zijn hart echt pijn.

"Meneer, transport 43 ligt achter op schema: ze zijn reeds tien minuten buiten de toegestane marge." Marcks zucht opgelucht, blij om de afleiding vanuit de intercom. "Moment, meneer. We ontvangen een bericht. Het is van transport 43!"

"Begrepen, schakel het even door naar mijn werkruimte."

Het zou niet het eerste transport zijn dat te laat komt. Zelf was hij ook wat aan de late kant vertrokken. Toch was dat alweer een 22 uur geleden.

"Dit i... ransport 43. Verzoek om... (ruis) ...schade toegebracht... k herhaal ... (ruis) ... opblazen ..anwege ..."
Zware storing reduceert het bericht tot wartaal: ze zijn reeds tien minuten buiten de verboden verbinding.

De verbindingsofficier herstelt contact met het veer. "Dit is commandoschip Index, herhaal uw laatste bericht, transport 43. We ontvangen u slecht!"

Klik. De verbinding wordt hersteld. "Transport ... enveertig hier, wij kunn ... niet dokke.. en ... Ze hebb ... ffft ... vonden. ...aarwel. ...kchchchcht ... klik"

"Meneer," de officier klinkt verbaasd. "De verbinding is helemaal weg. Transport 43 is net ... geëxplodeerd!"

"Wat?!?" Marcks is net zo verbaasd als de verbindingsofficier op de brug. "Enige tekenen van overlevenden? Of indicaties van mogelijke oorzaken voor de explosie?"

"Negatief meneer. Ogenblik, we ontvangen nieuwe berichten. Het is transport 47, meneer."

"Schakel ze door." *Misschien weten zij meer.*

"Transport 47, transport 47, ontvangt u mij? Dit is vlootdirecteur Marcks, antwoord alstublieft."

"Vlootdirecteur, wat een onverwacht genoeg. Dit is transport 47, we ontvangen u luid en duidelijk."

"Transport 47, we zijn zojuist 43 kwijt geraakt. Even daarvoor hadden we nog contact, maar dat was van slechte kwaliteit en werd verbroken. Hebben jullie meer opgevangen?"

"Het spijt ons meneer. We hebben maar weinig meer opgevangen dan jullie. Er was iets met een beschadigde zender en nog iets met het vrachtruim."

Over de intercom klinkt gekuch. Een schuchtere technicus mengt zich in het gesprek. "Meneer?" begint deze. "Het is nog altijd mogelijk dat tijdens de start een beschadiging is opgetreden. Die kan dan zo ernstig geweest zijn dat die resulteerde in een explosie."

Marcks zucht. Hij heeft eigenlijk geen tijd om stil te staan bij dit soort akkefietjes. "Dat is inderdaad een optie. We krijgen met gespeculeer dat veer niet terug. Ga verder met jullie werk, er is vast en zeker nog volop werk te doen." Met een zachte kreun sluit hij de intercom af. Deze missie, die de redding voor de mens moet betekenen, verloopt veel te problematisch naar zijn zin.

In een enigszins afgelegen hoek van de brug zitten een verbindingsofficier en een linguïst gebogen over hun beeldscherm. Over het scherm rolt de onbegrijpelijke boodschap die de Index al een uur geleden heeft onderschept. De verbindingsofficier kijkt kwaad en de linguïst is verdiept in de code.

"Kensington, ik blijf erbij dat we een programmeur erbij halen. Dit is duidelijk een trinaire code." De linguïst kijkt vragend naar de verbindingsofficier.

Zuur geeft deze toe. Een programmeur vragen te kijken naar een onnozel bericht is niet bepaald goed voor zijn waardigheid als chef Communicatie. "Dit is luitenant Kensington, wil programmeur 2^e graad Ian Vanbeeck zich melden bij communicatiepaneel twee? Zijn hulp is gewenst." Met een zucht sluit hij de intercom weer af. "Nu tevreden, Tomson?" broemt hij.

De linguïst zegt niets terug. Die is weer met zijn aandacht bij de code.

Na een tiental minuten is Vanbeeck daar en toetst enkele commando's in.

"Huh, hoe doe je dat?" vraagt Kensington verbaasd en enigszins beschaamd.

"Simpel," begint Vanbeeck. "Ik heb een vertaalprogramma voor trinaire codes erop los gelaten, dat de bijbehorende trinaire waarden vertaalt naar gewone-mensen-taal. Vrij simpel, als je met trinaire codes werkt." Hij haalt zijn schouders op. "Waar hebben jullie dit bericht eigenlijk vandaan? Trinaire codes zijn niet gemakkelijk als code te gebruiken."

Tomson begint aarzelend. "Nou eh, dit bericht hebben we op onze eh... hoe zei je dat ook al weer?"

Kensington broemt en gaat verder: "We hebben dit bericht opgepikt op onze interne frequentie, zonder de benodigde codering. Een hoop nullen, enen en tweeën trekt in elk geval *mijn* aandacht. Zeker als het bericht afkomstig is van onze ruimtehaven."

Vanbeeck haalt zijn schouders op. "Ik ben maar een eenvoudige programmeur, ik snap niet waar je heen wil."

"Wat ik wil zeggen," gaat Kensington geagiteerd verder, 'Is dat nullen, enen en tweeën typisch iets is voor programmatuur. En nu mag je een keer raden voor wie berichten in computertaal verstuurd kunnen of moeten worden. He man, wat wil je?" Tomson trekt ongeduldig aan Kensingtons mouw.

"Daar, daar staat het. Je theorie, zwart op wi..wit." Hakkelen komt het eruit: de linguïst is duidelijk verrast.

"Wat voor de ...?!?" Kensington grijpt verwoed naar de intercom. Dit moet de vlootdirecteur onmiddellijk horen.

Het gekraak uit de intercom wekt Marcks uit zijn overpeinzingen. Alweer. Geïrriteerd schakelt hij het apparaat aan.

"Dit is communicatiepost twee, verbindingsofficier Kensington hier. We hebben een verontrustend bericht opgevangen op de interne frequentie van onze ruimtehaven, meneer. Dit *moet* u zien. Ik stuur het bericht naar uw terminal."

Marcks kijkt vreemd. *Die jongen neemt zijn werk of te serieus, of heeft iets werkelijk verontrustends gevonden.* Hij trekt zijn dataterminal naar zich toe. Het zal desalniettemin iets zijn wat belangrijk is.

Het bericht verschijnt ondertussen op zijn scherm. Al bij de eerste regels spert hij zijn ogen open van verrassing. Dit had hij nooit verwacht! Nog voordat hij het gehele bericht gelezen heeft, grijpt hij naar de intercom. "Dit is de vlootdirecteur aan de brug. Groot alarm! De vloot vertrekt per direct: informeer alle schepen. Ik herhaal, groot alarm. We vertrekken per direct! Cyborgs hebben de ruimtehaven geïnfilteerd en zijn op weg naar de vloot. Onder geen enkele voorwaarde mag nog een ruimteveer dokken. Ik herhaal, geen enkel veer mag dokken."

Onderschept bericht 3251-alfa. Onbeveiligde frequentie. Classificatie: geheim. Tijd: 21.13 GMT Importantie: urgent!

Ongecodeerd bericht voor wereldwijde verzending:

Sectie vijf-negen-negen succesvol in infiltratie ruimtehaven Omega Sterrenhaven. Doel negen-drie-zes-drie bereikt. Substituair mainframe is veilig gearriveerd en succesvol geïnstalleerd. Commandatrices online, zenden ontvangmodules operationeel en functioneren binnen gewenste parameters.

Status subgroep een-drie-twee:

Eenheden vier-twee-zes-zeven, vijf-zeven-vijf-acht, vijf-negen-vier-één aangekomen op doel. Eenheid vier-vier-zes-vier niet functionerend. Eenheid vier-drie-drie-negen vermist, vermoedelijk uitgeschakeld. Lage prioriteit. Weerstand is nominaal.

Evaluatie:

Succesvolle spreiding doelen. Mainframe veilig gesteld.

De vloot bestaat uit zo'n negen schepen, plus een commandomodule. De negen grootste schepen zijn expeditie-schepen, uitgerust met dubbele woonring, fusiereactor en de laatste innovaties op ionenaandrijving. Ze zijn in staat elk zo'n 4000 mensen te kunnen huisvesten, en hebben zodoende ook hun eigen landbouw-, water- en huisvestingsvoorzieningen.

De fusiereactor bestaat uit een op waterstof gebaseerde reactor, waar onder extreem hoge druk de fusie tot stand komt die in vele sterren de basis vormt van hun leven. Het eindresultaat bestaat uit een enorme hoeveelheid energie en vele andere elementen.

De commandomodule, de Index, is als enigste rechtstreeks aangesloten op het vlootnetwerk waarin alle schepen met elkaar verbonden zijn. Dit schip is verantwoordelijk voor de gehele besturing van de vloot: van hieruit wordt de vloot gedirigeerd, geleid en gecoördineerd. Ook dit schip is zelfvoorzienend, maar voor een paar honderd personen, dat kan variëren van tweehonderd tot vijfhonderd man, maar leunt vooral qua voedselvoorzieningen op de grotere schepen. De Index kan aankoppelen op elk willekeurig schip en huisvest de vlootcommandant.

Op de Index werd druk rondgelopen, nadat het bevel tot vertrek gegeven was. Van de 36000 mensen die de vloot kon herbergen, was ruwweg tweederde aangekomen. De rest was, tja, overgeleverd aan de 'genade' van de cyborgs.

Dat ongenadig harde bevel was al een week geleden gegeven.

Desondanks was het begrijpelijk geweest. Men had de reden voor het vertrek, het bericht, gehoord nadat ze daadwerkelijk vertrokken waren. Vele families, die eerder rouwden om het verlies van een familielid door de overhaaste beslissing van de vlootdirecteur, waren gekalmeerd en gaven, vol haat, de schuld aan de cybernetische creaturen die dit hadden veroorzaakt.

Marcks wist dit alles.

Hij had het bericht gezien en direct gereageerd. Hij kon niet anders. Hij mocht de cyborgs niet aan boord laten komen, omdat ze zich dan als vlooiën zouden verspreiden onder dit toch al verwarde samenraapsel van geselecteerde personen. Ze zouden hun geheime locatie, de tweede Aarde, vinden en de coördinaten doorseinen naar hun mainframe op Aarde. Dan was de mensheid pas echt uitgestorven.

Toch kan hij het knagende gevoel in zijn binnenste niet van zich afzetten. Er was iets in dat bericht dat hem niet lekker zat. *Verplaats jezelf in de positie van je vijand.* Bedenkt hij zich. *Wat zou ik doen als ik een cyborg was.*

Deze gedachten brengen hem ongenadig weer terug naar de harde wereld. *Ezri is nu een cyborg.* Hij vindt het vreemd om zo over haar te denken. *Wat zou zij doen? Wat zou ze op dit moment doen? Is ze doodgebleven bij een gevecht, is ze op de ruimtehaven? Zou ze zich verzet hebben tegen het mainframe?* Allemaal vragen die hem onzeker laten voelen. Ze lijkt niet dood, ze wandelt daar ergens rond. Maar hij weet dat het zijn Ezri niet meer is. Slechts een onderdeel van de cyborggemeenschap, zonder eigen wil.

Nee. Te redden is ze waarschijnlijk niet. De anderen waren dat ook niet geweest.

Zwijgend staat hij dan voor het raam. De blik op de sterren is een onbetaalbaar privilege. De koude, immense ruimte omspant meer dan biljoenen sterren. Het vervult hem met een gevoel van rust, die grootsheid. Alles lijkt zo klein vergeleken met de enorme uitgestrektheid van die lege ruimte. Het brengt zijn gemoed tenminste enigszins tot rust.

Zouden andere wezens dezelfde problemen kennen? De vraag der vragen, of er buitenaards leven bestaat, is nog altijd niet beantwoord. En natuurlijk de daarbij behorende vraag of ze eruit zien als de mens ook nog niet. Laat staan dat ze dezelfde problemen kennen. Marcks zucht. Zijn vloot, die de ontdekkingsreis in de geschiedenis had moeten worden, is nu niet meer dan een enigszins zielige uittocht, weg van de problemen.

Hij denkt terug aan de tijd dat de vloot nog werd opgebouwd, voor de cyborgs. Het oorspronkelijke plan was geweest om een nieuwe planeet te bevolken naast de aarde. De mens verliet eindelijk haar geboortepaneel!

Mars was al enigszins bewoond, maar had nog altijd het uiterlijk van een onderzoekspost, nauwelijks waard een kolonie te noemen.

Maar toen was daar de cyborgcrisis en die had de zaak versneld. Met schepen die eigenlijk net het hoognodige bevatten moet Marcks nu een reis van tientallen lichtjaren maken. *Wat een geluk dat bij een hogere snelheid de tijd trager voor ons verloopt. We kunnen versnellen tot we op de helft van de reis zitten en dan weer vertragen. We zullen hoogstens twintig jaren ouder zijn, maar veel meer lichtjaren verder.*

De intercom biept, maar dit keer negeert hij het ding. Het is toch niet belangrijk. Ze zijn op weg naar een nieuw leven. Dan moet je ook even stil kunnen staan. *Ons bestaan zal zo anders worden...* mijmert Marcks.

Quaid Denis kijkt op zijn klok. Zijn zoon moest nu toch onderhand terug zijn! Zó ver is het vrachtruim nu ook weer niet. *Een geluk dat moeder op de Index zit, dan hoeft ze zich niet zo veel zorgen te maken.* Toch voelt Denis zich niet gerust. Als zoonlief morgenvroeg nog niet terug is, zal hij hem laten zoeken. De chaos op de schepen speelt iedereen vast parten. Zoon Raimy is vast vertraagd.

Iain Loughlin heeft zich een leuke bezigheid gevonden: de schepen dopen! Hoewel de Index al gedoopt is, zijn de overige negen schepen nog steeds naamloos. *De Nalatenschap en de Erfenis zijn typische namen voor een vlucht als deze.* Hij is verdiept in de naamgeving, vastberaden de best mogelijke namen te vinden. *Misschien is er ook nog ruimte voor een Mendel of Francis Crick, of zelfs een Frodo Baggins!* Hoewel die laatste misschien wat overdreven is. Dit is nu niet bepaald een tochtje naar Mount Doom.

Zijn post bestaat uit een aantal monitoren, waarop de status van de schepen te zien is. Ook hij is gestationeerd op de Index, maar hij heeft familie zitten op het schip dat hij de Feniks genoemd heeft. Weliswaar is het alleen zijn moeder, maar zij is zijn steun en toeverlaat en heeft hem dit baantje bezorgd. Verder is ze ook nog een belangrijk geleerde. Vandaar dat hij dan ook zorgvuldig alle lichten en berichten scherp in de gaten houdt.

Terwijl hij bedenkt of hij schip 3 nu Nalatenschap of Erfenis moet dopen, komt er een belangrijke mededeling van dat schip binnen. Interne verbindingen zijn slecht, waardoor vooral de vrachtruimen onbereikbaar zijn en vrij veel 'afgelegen' woongebieden slecht te bereiken zijn. 'Hmm, dat is niet zo best.' Nu zal hij zijn chef moeten roepen. Als simpele assistent hoeft hij nog geen beslissing te nemen.

Kensington is een van zijn meerderen, en die is toevallig in de buurt. Iain roept hem erbij.

Kensington kijkt ernstig naar de monitoren. 'Dat is geen welkom nieuws!' bromt die, vanzelfsprekend. Iain houdt wijselijk zijn mond. Hij laat Kensington plaatsnemen en vraagt of zijn hulp nog nodig is. Blijf een beetje in de buurt, is het advies dat hij krijgt. Hij zou zo direct weer aan de slag moeten kunnen.

Kensington is absoluut niet blij. Fluctuaties binnen de communicatienetwerken zijn funest voor een vloot van tien schepen. *Een geluk dat die jongen dat vrij snel heeft doorgegeven.* Hij kent mensen die erger was overkomen en niets hadden gemeld. 'Ramp.' mompelt hij met die gevallen in gedachten.

Ineens ligt de gehele interne intercom van schip 3 plat. Dood. geen ruis, geen gefluit, geen niks. Alleen maar stilte. Niet iedereen merkt er direct iets van. De intercom is alleen voor mensen die toevallig een belangrijke boodschap moeten doorgeven.

Maar als de lichten beginnen te flikkeren, beginnen mensen zich ongemakkelijk te voelen.

Ook op de brug van nummer 3 is dit allemaal merkbaar. Kapitein Santorini is kwaad, op de technici, op de lui van verbindingen en op de cyborgs. Want het is uiteindelijk hun schuld!

'Wat heb ik eraan dat het in vrachtruim 4 begonnen is!?' buldert hij. 'Ik kan er nu moeilijk een orde-eenheid op afsturen, of wel?' Het sarcasme vermindert de spanning echter niet. Tot overmaat van ramp weet iemand kleintjes tegen te sputteren. 'Ik heb nog een laatste bericht ontvangen, kapitein.' zegt een van de verbindingsmensen.

'Oh, en dat zal ons helpen, denk je?' De kapitein is nog steeds boos, al begrijpt hij dat hij het kalmer aan moet doen. 'Ok, laat maar horen. Het is beter dan niets.'

'Het is slechts één woord meneer. Ik ben er echter niet helemaal zeker van of er nog een verder gedeelte bij hoort. 'De man neemt een betekenisvolle pauze. 'Als dit het gehele bericht is, dan is het een slecht bericht meneer.'

'Wat is het dan?' De kapitein is nog steeds ongedurig.

De man haalt diep adem. "Cyborgs", meneer.'

De communicatiestoring houdt nu al een paar uur aan. Op de Index is men in rep en roer. Marcks bemoeit zich met de kapitein van de Index, terwijl verbindingen vergeefs oproepen doet aan nummer 3. Enkele tientallen minuten geleden heeft Marcks besloten de Index te koppelen aan schip 3.

'Wacht,' roept iemand bij de radar. 'Er is een shuttle onderweg, het koerst op de index af.'

De stemming wordt er wat beter door. Nu komen ze waarschijnlijk meer te weten over wat er nu precies gebeurd is.

'Is er al een bericht gestuurd naar de shuttle?' vraagt Marcks. De storing zou geen invloed moeten hebben op de systemen van de shuttle.

'Oh, wacht even. Die wordt nu verstuurd.' In de euforie is men vergeten een simpel berichtje te sturen. Marcks moet toegeven dat hij er ook pas later aan dacht. Bij een hoop problemen zorgt een klein lichtpuntje voor onevenredig veel opluchting. Gelukkig maar. Hij glimlacht. Het zal vast wel meevallen.

De man achter Communicatie frons de wenkbrauwen en voert verwoed een nieuw bericht in. Marcks ziet het toevallig. Hij kijkt bevreemd, nieuwsgierig naar de bron van irritatie. 'Wat is er?' vraagt hij de man.

'Ik weet het niet!' zegt de man gefrustreerd. 'Volgens de data moet de shuttle ons kunnen horen en kunnen

verzenden. Maar ik hoor niets!

'Dat is inderdaad vreemd.' Marcks loopt naar Besturing en Sensoren. 'Wat is de status van de shuttle?' vraagt hij.

'Er is hier iets niet in de haak...' de man staart diep in gedachten naar zijn scherm. 'De sensoren van de Index geven een ongeschonden beeld van shuttle 32, ziet u? Maar van de interne shuttle sensoren... niets! De shuttle is totaal afgesloten van ons. Totdat hij dokt aan de Index. Het is alsof de shuttle niets mag prijsgeven van de inhoud, maar dat is absurd!'

'Is het één of andere computerstoring, die de interne sensoren en de communicatie heeft platgelegd?' suggereert Marcks.

De man haalt zijn schouders op. 'Dat is de meest logische verklaring, ware het niet dat er totaal geen aanleiding is voor een computerstoring.'

Iemand van Besturing komt ertussen. 'Meneer, de shuttle is bezig met de aanmeerprocedure. De verbinding tussen de dokcomputer van de Index en de shuttle is stabiel en 100% optimaal.' Hij aarzelt even. 'Moet het dokken afgebroken worden, meneer?'

'Nee, laat maar gewoon doorgaan. Het is vast niets.' Er zijn zoveel problemen geweest en nog steeds aanwezig, dat dit slechts een zandkorrel in de woestijn is. 'Wanneer we de bemanning van de shuttle zien, zal het mysterie wel opgelost worden.'

Het ontvangstcomité is onderweg naar de hangar, en Marcks spoedt zich om die in te halen. Hij wil graag erbij zijn. Even weg van de brug.

Met een zeurende piep gaat zijn persoonlijke comlink af. *Wat nu weer?* Marcks blijft geïrriteerd staan en haalt zijn communicatiemiddel van zijn riem.

'Meneer, dit moet u weten!' klinkt een dringende stem. 'We ontvangen vreemde signalen van schip 3. Uw aanwezigheid op de brug is gewenst.'

Marcks slaakt onwillekeurig een zucht en haast zich in de tegenovergestelde richting terug naar de brug. Gelukkig was hij nog niet al te ver weg.

Op de brug is op het hoofdscherm de brug van schip 3 te zien. Op het eerste gezicht lijkt er niets aan de hand. Maar Marcks merkt dan op dat er zich flitsen voordoen voor het raam van de brug.

'Wat is hier aan de hand?' vraagt hij.

'Meneer,' begint Kensington, 'Dit zijn de vreemde signalen van schip 3. We laten een vertaalprogramma er op los: we denken dat dit wel eens een patroon kan vormen.'

'Bedoel je, dat er iemand is die ons met lichtflitsen een gecodeerde boodschap schrijft?'

Kensington knikt. 'We weten nog steeds niet welke precieze boodschap er doorgeseind wordt. We kwamen eigenlijk pas laat achter de patronen in de flitsen. Maar we hebben goede hoop...'

'Nee! Dat kan niet waar zijn!' Verschrikt springt iemand bij Communicatie achteruit.

Marcks snelt toe. *Dit is belangrijk!* spookt door zijn hoofd.

'Wat?!?' Iemand bij Sensoren merkt ook iets op. 'Meneer, we hebben wapenvuur op de index... in de hangar!'

Verrast draaien velen zich om. Marcks loopt nu, maar nog altijd richting Communicatie. 'Wat is dat?' vraagt hij bij het zien van een boodschap op het scherm. Dan worden zijn ogen groot van ontzetting, als hij de inhoud van de boodschap leest.

"Cyborgs hebben schip 3 ingenomen. Communicatie off line. Brug onder aanval van cyborgs. Groep cyborgs op weg naar Index. Zend hulp! We houden het niet lang meer!"

Het mainframe kijkt rond. De hangar is ingenomen en de aanwezige mensen zijn verdoofd en bij elkaar gelegd. Snel en duidelijk worden door het mainframe de orders gegeven. Als eerste moet de hoofdstroomvoorziening uitgeschakeld worden en daarna moet de brug ingenomen worden. Om de rest van de bemanning over te nemen kan via klimaatbeheersing gezorgd worden voor verdooving. Doden zijn niet wenselijk, maar wel toegestaan.

De mainframedrager hackt een dataterminal en stelt een verbinding op. Daarbij worden de schematische blauwdrukken opgevraagd, hoe de cyborgs via de snelste en veiligste route naar de brug kunnen komen.

De gevraagde informatie is gevonden en de drager haalt de gemodificeerde arm uit de terminal. De vrouwelijke stem van het mainframe klinkt kil in de stille hangar.

'Voorwaarts.'

De deuren van de brug zijn gebarricadeerd, maar het ziet er niet degelijk uit. De cyborgs waren vaak veel beter aangepast aan alle situaties dan je op het eerste moment zou denken. Ze zouden ongetwijfeld snel door de deuren heen breken.

Eigenlijk waren ze al verslagen.

De jongere mensen zitten bij elkaar, sommigen nerveus, anderen gelaten. Kensington heeft ergens een geweer opgegraven en staat nu met een grimmig gezicht op wacht. Iain probeert verwoed een boodschap naar zijn moeder door te seinen, maar de lijn is dood.

Marcks zit in zijn commandostoel. Gelaten of rustig, hij weet het zelf niet. Het lijkt erop dat hij te weten zal komen wat met Ezri gebeurt is. *Zou het pijn doen?*

Vrijwel iedereen schrikt als ze de eerste cyborggeluiden horen. Enkelen schreeuwen het uit van angst, anderen duiken onwillekeurig in elkaar. Kensington vertrekt een spier in zijn gezicht en knippert zenuwachtig met zijn ogen. Zelfs Marcks schrikt, meer vanwege de doorbreking van de stilte dan van de cyborgs zelf.

Er wordt een beetje tegen de deur gestoten, maar er klinken borende geluiden. 'Verd... Die lui breken in op het systeem en omzeilen het blokkeersysteem.' Een technicus praat onwillekeurig zijn mond voorbij.

De deuren gaan zachtjes open.

Kensington schiet. De knal van het geweer davert door de brug. Hij herlaadt, maar hij wordt onder vuur genomen, dit keer met verdovingspijltjes. Hij zakt verrast in elkaar. Anderen, opgesprongen in de consternatie, vallen ook, geraakt. Anderen blijven, apathisch, zitten. Marcks blijft met zijn rug naar de deuren zitten en kijkt door het raam naar de sterren. Een traan welt op bij de gedachte dat de aarde waarschijnlijk nooit meer door hem bewust gezien zal worden, noch de rest van de sterrenhemel.

De stilte na het gevecht is doordrongen van angst. Degenen die nog bewust alles meemaken, maar te verlamd van schrik om te bewegen, krijgen alles mee wat de cyborgs uitvoeren. De verdoofde lichamen worden aan de zijkant gelegd, en ze gaan verder met het inbreken op het vlootnetwerk.

Marcks wil opstaan, maar wordt ruw in de stoel teruggeduwd door een cyborg met een ondoorgrondelijk gezicht.

'Zitten blijven,' klinkt een vrouwenstem, waarbij de cybernetische aanpassingen de stem een elektronische klank geven. 'Dat zul je waarschijnlijk meer waarderen dan bewusteloos in de hoek liggen.' Het mainframe komt eindelijk binnen.

Marcks draait zijn stoel. Langzaam, en ongelovig. *Is dat de stem van... van Ezri?* Denkt hij. Langzaam komt het mainframe in beeld. Wat hij daar ziet kan hij nauwelijks geloven. Zijn bloed lijkt te bevrozen en hij heeft geen idee of zijn hart nog klopt. Met moeite kan hij nog ademen.

'Wat is er?' klinkt het. 'Ben je niet blij om me terug te zien?' Vanuit de deuropening kijkt een compleet veranderde Ezri hem aan.

Marcks bekijkt de cyborg die in de deuropening staat. Ezri heeft genoeg veranderingen ondergaan om niet meer geheel als zijn dochter te zien. Marcks vindt dat moeilijk te aanvaarden. Het is duidelijk zijn dochter Ezri, en toch ook weer niet. Hij schudt zijn hoofd, als om zijn verwarde gedachten wat tot rust te brengen.

De aanblik die ze biedt: half mens, half machine. Dradenbundels, slangetjes, de oogprothese, haar rechterarm die geheel vervangen is door ... iets. Haar borst die half bedekt wordt door computerachtige componenten, maar voor de rest onbedekt blijft. Marcks denkt dat ze dit bijna expres hebben gedaan. Zelfs haar benen zijn enigszins aangepast, waardoor ze het extra gewicht kan blijven dragen.

Ze komt naar hem toe. 'Ja, ik ben het.' Ze stopt voor zijn stoel en geeft hem een dun, een beetje triest glimlachje. 'Nou ja, min of meer.'

Marcks weet niets te zeggen.

Ze leest zijn onbegrip van zijn verbaasde ogen. 'Wat ik bedoel is, dat ik voor een groot deel nog mijn eigen identiteit heb.' Ze kijkt even weg, met een vage blik van treurigheid. 'Het voordeel van het mainframe dragen in je lichaam is dat je oorspronkelijke identiteit niet te veel onderdrukt wordt.' Ze loopt nu rond zijn stoel. 'Je bent tenslotte de leider van een groep. Dat brengt bepaalde privileges mee.' Ze stopt weer voor hem en buigt zich naar hem toe. 'Arme papa. Je zult waarschijnlijk niets snappen van wat ik zeg.'

'Waar heb je het nu over?' Marcks is blij dat hij eindelijk zijn gedachten weer op een rijtje heeft. 'Dat mainframe bevat alle instructies die je moet uitvoeren, en bepaald dus wat je doet. Het controleert je!'

'Ah, maar dat is ook waar.' Een sinistere uitdrukking verschijnt op haar gezicht. 'Maar het mainframe bevat niet *alle* instructies. Het knippen van mijn ogen is er niet in opgenomen, evenmin als mijn ademhaling. Alles wat ik zelf kan doen is omdat het mainframe daar geen instructie voor nodig acht.'

'Waarom doe je dit alles dan?' roept Marcks uit, vertwijfeld.

'Luister papa,' zegt ze hem belerend. 'Er is een belangrijk detail; *Ik* ben het mainframe, en het mainframe is mij.'

'Ik heb geen behoefte aan dat soort paradoxen!' Marcks wordt kwaad. *Ze draait eromheen!* Met een schok realiseert hij dat dit iets van Ezri is. Computers hebben geen noodzaak om ergens omheen te draaien.

'Ik zie dat er iets begint te dagen. Het mainframe is gebonden aan de persoon die hem draagt, dus wat is er op tegen dat de persoon wordt versmolten met datzelfde mainframe? Het is allemaal efficiënter dan elke individuele wil te onderdrukken.' Zegt ze, alsof het een doodnormaal is.

'Wat hebben ze met je gedaan?!?' vraagt Marcks. Gekweld en toch opgelucht. Hij kan nu eindelijk de vraag stellen die hem al die tijd al heeft dwarsgezet.

'Ah,' begint ze. 'Het was de meest vreemde ervaring die je je maar kunt voorstellen. Sommigen ervoeren het als marteling; ik had het gevoel dat dit nog erger was dan doodgaan. Maar al snel, als je opgenomen wordt in het zwermnetwerk, merk je dat niet meer zo erg.' Ze houdt haar hoofd even scheef. 'Al die slangetjes en externe toevoegingen zijn in het begin moeilijk om aan te wennen. Maar hoe langer je bezig bent om je taak uit te voeren, hoe minder het nog opvalt. Het maakt me veel efficiënter.' Het lijkt alsof ze haar schouders ophaalt. 'Wist je dat ik mijn orders maar hoeft te denken en ze worden al uitgevoerd. En dat ik dankzij mijn arm,' ze houdt haar rechterarm omhoog, die verlengd is met een cilindervormig apparaat. 'Kan ik binnen 0,2723 sec een verbinding op stellen met een dataterminal, met 10,4980 sec de gehele lading blauwdrukken van deze vloot doornemen en nog steeds weet ik de rest van mijn netwerk te beheersen.'

Marcks zou durven zweren dat hij een triomfantelijke uitdrukking op Ezri's gezicht leest.

'Maar dat is slechts het standaardpakket zullen we zeggen. Het mainframe, ah, dat is nog eens iets anders.' Ze loopt van hem vandaan. 'Zodra alle informatie binnen mijn hoofd over de vloot was verwerkt door het centrale kernprogramma, besloot het een tweede mainframe op te stellen. Ik was de beste keus, met de vlootdirecteur als vader en een speciale opleiding had ik de meeste parate kennis en gedegen kwaliteiten om te kunnen improviseren. En dankzij het mainframe put ik uit alle kennis die elke afzonderlijke eenheid bevat.' Ze loopt terug naar hem en draait triomfantelijk rond, zichzelf tentoontstellend. 'Al die cyborgs ben ik, en zij zijn stuk voor stuk mij!' Ze kalmeert en gaat op zakelijkere toon verder.

'Natuurlijk blijf ik wel binnen de parameters van mijn programma. Ik kreeg het commando over een groepje, dat

aan boord werd gebracht en hier sta ik, op de brug.'

'Mis je je oude leven niet?' Marcks kijkt enigszins gepijnigd, als hij beseft dat dit niet echt om haar draait. 'Ik mis de oude Ezri.'

Ze loopt naar een terminal en gebruikt haar rechterarm om in te loggen op de computer. 'De oude Ezri was zwak, en had niet de beschikking over alles wat ik nu heb. Maak je geen zorgen,' zegt ze als ze het verdrietige gezicht van Marcks ziet. 'Ik ben er nog steeds. Niet hetzelfde, maar verbeterd. Net als jij straks, Jake. Nee, zeg maar niets. Ik zal er persoonlijk zorg voor dragen. Ik put uit vele chirurgische vaardigheden en heb de juiste medische gereedschappen bij handen.' Ze glimlacht dunnetjes. 'Letterlijk.'

Marcks voelt hoe hij wordt vastgepakt door een andere cyborg. Het zweet staat op zijn voorhoofd. Zij merkt haar vaders angst. 'Ik zal je verdoven als je dat wil,' zegt ze. 'We zijn geen barbaren... niet meer.' Ze denkt terug aan haar eigen "opname". 'We zijn geëvolueerd. Een nieuwe soort, de volgende stap in de evolutie van de mens.' Ze pauzeert even. 'En ook jij zult er deel van gaan uitmaken en de waarde ervan erkennen.'

Het is dagen later. De brug is veranderd. Een efficiëntere indeling, betere terminals, snellere toegang en meer overzicht. Cyborgs runnen de werkstations optimaal. Het mainframe is nu gesitueerd in de voormalige werkkamer van de vlootdirecteur, een persoonlijke werkstation van waaruit ze de acties van alle cyborgs coördineert. Ezri glimlacht inwendig. Ze heeft geen fysieke mond meer om mee te lachen. Ze is nu één met het schip, verankerd in het vloot- en cyborgnetwerk, als een computerprocessor in het moederbord. Weinig lichamelijke kenmerken zijn er nog van haar te zien. Zij is de spil van de vloot.

Nog niet alle mensen zijn ingedeeld of verwerkt. Maar haar vader, haar persoonlijke adjunct, doet zijn werk uitstekend, sinds hij is opgenomen in het netwerk. Hij kent zijn mensen.

Nu meer dan ooit.

Ergens, in een hoekje van de communicatie terminal, flikkert een lampje.

Inkomend bericht:

Aarde aan expeditie, Aarde aan expeditie. Cyborgs op Aarde uitgeschakeld door elektromagnetische puls toepassing. Ik herhaal, de mensheid heeft gewonnen! We hebben gezegevierd dankzij de toepassing van een elektromagnetische puls. Het brandt letterlijk hun circuits door!

De aardse autoriteiten laten weten dat jullie welkom zijn op Aarde, mochten jullie dit bericht ontvangen. Wel zal er een uitgebreide test zijn om te kijken of er nog cyborgs onder jullie zijn. Verwacht een EM-puls.

Verder zijn er in de centrale kern van de cyborgs gegevens aangetroffen over een mogelijke infiltratie van de vloot. Indien dit zo is, dan worden alle contacten verbroken en zullen we de vloot vernietigen.

Jullie nagedachtenis zal zeker geëerd worden.

*Sterkte,
Aarde*

Ezri heeft het bericht verwerkt met 0,114 seconden en zendt haar gedachten uit naar ieder lid van haar netwerk. *Op Aarde is een ontvangstcomité. Terugkeren is geen optie. Beslissing? Jakes gedachten beantwoorden haar oproep. Die nieuwe planeet is nog altijd daar. Externe back-ups ruimtkaarten en vitale informatie en onderzoek naar EMP zou voldoende moeten zijn.*

Verbreek alle verbindingen met de Aarde, computervirussen zijn funest. klinken de gedachten van ex-verbindingsofficieren.

Met enkele seconden is de laatste link met de aarde gewist. Na minuten is haar hele systeem weggezet in een back-up. Ze besluit tot het resetten van het gehele netwerk, om zeker te zijn.

De reset doorbreekt alle emotionele blokkades, als even de programmatische remmingen wegvallen.

Wat iedereen meemaakt, verschilt van melancholie tot angst. Ezri schreeuwt het uit in haar binnenste, als ze merkt dat ze haar menselijkheid volledig kwijt is geraakt. Verbindingsofficieren zijn verrast en onder de indruk van de complexiteit van het netwerk. Ouders kennen hun kinderen beter dan ooit, maar weten er geen nut uit te halen. En Jake Marcks ondervindt een laatste, geruststellende blik op de sterren.

Maar boven alles heerst er een besef van bittere ironie:

Wat eens de redding van de mensheid was, van hen, is nu de redding van de cyborgwezens, die ze geworden zijn.